

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **A. V.**, zastoupeného JUDr. Janem Kňourkem, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 15, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2008, č. j. OAM - 4599/VL - 07 - C09 - PD1 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2008, č. j. 1 Az 6/2008 - 23,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2008, č. j. 1 Az 6/2008 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá shora označený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2008, č. j. OAM - 4599/VL - 07 - C09 - PD1 - 2003. Citovaným rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany udělené podle ust. § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nedodržení stanovené lhůty pro její podání ve smyslu ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že podal žádost o šest dní později, neboť si nedokázal spočítat uvedenou dobu a na rozhodnutí nebyl vyznačen poslední termín jejího možného podání. Zdůraznil, že důvody pro doplňkovou ochranu v jeho případě trvají a pokud vycestuje, bude ohrožen na zdraví a životě. Dovolává se dále zásad uvedených v § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V doplnění kasační stížnosti nejprve obšírným způsobem popisuje potíže v zemi původu a průběh správního i soudního řízení. Dále se ve vztahu ke lhůtě k podání žádosti, kterou překročil jen o 6 dní, dovolává § 41 odst. 1 v kontextu s § 180 odst. 1 správního řádu, podle kterého se rozumí navrácením v předešlý

stav prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději v určité lhůtě. Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Stěžovatel sice nemůže prokázat, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu, avšak dovolává se odst. 5 téhož ustanovení s tím, že není zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podateli. V závěru stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel se v ní dovolává přípustných důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval také otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu se zdejší soud podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, případně ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 40/2006 (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že „další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti ...“ Právě takové zásadní pochybení zjistil Nejvyšší správní soud v daném případě v postupu městského soudu, když tento nesprávně vyhodnotil klíčovou právní otázku, jak bude vysvětleno níže. Kasační stížnost je za těchto okolností přijatelná.

Nejprve k relevantní právní úpravě: Podle ust. § 53a odst. 1 a 2 zákona o azylu ministerstvo udělí osobě požívající doplňkové ochrany oprávnění k pobytu na území na dobu, po kterou jí hrozí vážná újma podle § 14a, nejméně však na 1 rok, a na tuto dobu jí vydá průkaz oprávnění k pobytu, jehož náležitosti stanoví § 60a. Trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a, tuto dobu ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž jí je doplňková ochrana udělena, i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok; současně se prodlouží doba platnosti průkazu oprávnění k pobytu osoby požívající doplňkové ochrany. Nerozhodne-li ministerstvo o žádosti v době platnosti oprávnění k pobytu na území, prodlužuje se udělené oprávnění k pobytu na území do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti. Pokud podání žádosti ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo osobu požívající doplňkové ochrany písemně poučí v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopna se dorozumět, o jejích právech a povinnostech nejpozději do 3 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.

Ze spisového materiálu bylo v daném případě zjištěno následující: rozhodnutím správního orgánu ze dne 6. 11. 2006 byla stěžovateli udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu, a to na dobu 15 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětné rozhodnutí nabylo podle údajů ve spise právní moci dne 5. 12. 2006, o prodloužení bylo tedy podle výše citované právní úpravy možno požádat do 5. 2. 2008. Teprve dne 11. 2. 2008 podal stěžovatel žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 11. 2. 2008, které je předmětem tohoto přezkoumání, byla jeho žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnuta z důvodu nedodržení stanovené lhůty pro její podání ve smyslu ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán současně neshledal ani důvody na vůli cizince nezávislé, které by mu bránily v podání včasné žádosti. Městský soud pak v kasační stížnosti napadeném rozsudku postup a úvahu správního orgánu potvrdil, s tím závěrem, že žádost o prodloužení doplňkové ochrany měla být podle výše citovaných ustanovení podána nejpozději do 5. 2. 2008. Pokud žalobce podal žádost až 11. 2. 2008, tedy po uplynutí lhůty uvedené v § 53a odst. 1 zákona o azylu, neporušil žalovaný zákon, pokud žádost zamítl.

K vyhodnocení nastíněné právní otázky je třeba především uvést, že problematikou povinnosti požádat o prodloužení doplňkové ochrany v zákonem stanovené lhůtě se Nejvyšší správní soud ve své judikatorní činnosti v nedávné době zabýval. Dospěl přitom k závěru, že ustanovení § 53a odst. 1 zákona o azylu obecně *neumožňuje* zamítnout žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nedodržení lhůty 30 dnů pro její podání před uplynutím doby, na niž je doplňková ochrana udělena. Tyto závěry jsou uvedeny v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009 - 55, www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že „*30denní lhůta uvedená v § 53a odst. 1 zákona o azylu je lhůtou pořádkovou, neboť s jejím nedodržením zákon nespojuje žádné právní následky ... . Nedodržení uvedené 30denní lhůty není důvodem pro odnětí doplňkové ochrany dle § 17a zákona o azylu, není ani přestupkem dle § 93 zákona o azylu, ani přestupkem ve smyslu zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Nedodržení této lhůty není ani důvodem k zastavení řízení dle § 9 zákona o azylu v kombinaci s § 66 odst. 1 správního řádu, neboť zákon o azylu expressis verbis nedává možnost správnímu orgánu zastavit řízení pro nedodržení 30denní lhůty pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a správní orgán sám bez zákonného zmocnění možnost zastavit řízení nemá.*“ Dále zde soud uvedl, že „*myslem § 53a zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena, především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. Správní orgán je oprávněn vydat negativní rozhodnutí o uvedené žádosti pouze při nenaplnění podmínek stanovených v § 14a citovaného zákona. Vzhledem k zásadě legality, zakotvené už v čl. 2 odst. 4 Ústavy, rovněž v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán nemá možnost rozšiřovat výčet možných druhů rozhodnutí uvedených v zákoně o azylu o vlastní, v zákoně neupravené „rozhodnutí“, v tomto případě o rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany pro nedodržení lhůty stanovené v § 53a odst. 1 zákona o azylu.*“ S ohledem na výše citovanou jasnou judikaturu k nastíněné právní otázce je třeba uzavřít, že zákon o azylu neumožňuje správnímu orgánu vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nedodržení třicetidenní lhůty, správní orgán proto nemohl v daném případě napadené rozhodnutí vůbec vydat. Správní orgán měl naproti tomu ověřit trvání podmínek doplňkové ochrany, pro které byla podle ust. § 14a zákona o azylu stěžovateli jakožto žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena. Případné negativní rozhodnutí je pak správní orgán oprávněn vydat pouze při nenaplnění těchto podmínek. V kasační stížnosti se stěžovatel výslovně dovolává nesprávného posouzení právní otázky. Protože městský soud shora popsany postup správního orgánu potvrdil, když ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu vyložil tak, že předmětné ustanovení takový postup správního orgánu umožňuje, dopustil se tím nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení (ust. § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) Nejvyšší

správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu